

»...JEG BEDER AF HELE MIT HJERTE TIL GUD OM AT JØDERNE MÅ BLIVE FRELST« (Rom. 10,1)

ISRAEL .dk

Omkring 130 venner af Israelsmissionen fyldte Øster Snede missionshus, Klippen, til årsmødet – bl.a. for at lytte til Daniel Goldstein.

Guds ord til Guds folk

Daniel Goldstein fra det Israelske Bibelselskab fortalte bl.a. om glæder og udfordringer i bibelarbejdet i Israel i dag. Selvom rabbinerne stadig fraråder at læse det Ny Testamente, opleves der i disse år en stigende åbenhed blandt israelere for at høre om Jesus. (Foto: Jørgen Hedager Nielsen)

Rammerne i Øster Snede var helt perfekte for de børn, som var med til årsmødet. De hyggede sig med deres eget program, hvor de bl.a. brugte søndagsskolernes aktivitetstrailer, var på legeplads og så film om aftenen.

Martin Hornstrups musik og sang var med til at give små »vænde-huller« i programmet, hvor de mange talte ord kunne fordøjes.

Om aftenen var der tour de force gennem noget af det arbejde, Israelsmissionen er involveret i. Vi hørte bl.a. om fodboldskole på Vestbredden fra tidligere elever fra Børkop Højskole, om en gospelturné fra Sanne Dyssegaard, en praktik hos Jesus for Jesus i San Francisco og meget andet. Her er det Kasper Plougmann, som fortæller om sit ophold hos Musalaha, hvor han lavede ny hjemmeside for dem.

Årsmødet er altid en kærkommen lejlighed til at hilse på gamle venner. Her er det tidligere formand Kai Kjær-Hansen i samtale med tidligere landsstyremedlem Peter Jakobsen.

De unge kom kørende fra Aarhus, hvor de dagen forinden havde haft Shalom Night. Samme formiddag havde de deres egen generalforsamling, men mødte alligevel talstærkt op i Øster Snede.

Om aftenen var der fest! Der var kædedans, børnesange og stærke vidnesbyrd fra både Daniel og Christian.

KLUMME:

Vi er frie – men glem ikke *alle* Guds velgerninger!

Kai Kjær-Hansen

Under hele besættelsen udkom Israelsmissionens blad. Bladet var underlagt censur. Det udkom den 15. i måneden og blev sendt til trykkeriet omkring den første. Sådan var det også sket med maj-nummeret 1945. Men bladets redaktør, Inge Hofman-Bang, måtte alligevel om formiddagen den 5. maj – ja, netop på befrielsesdagen og vel sagtens ved korrekturlæsningen – ændre en smule på bladets indhold.

Under overskriften »Frie!« skrev hun inde i bladet bl.a.: »Vi er frie! Fem års åg er taget af vor nakke. Vort korsbanner er gået til tops overalt i Danmarks land. Kirkeklokkerne ringer, og om lidt skal vi høre vor konges røst. Fængselsdøre springer op, og flygtninge strømmer hjem«. Og hun fortsætter: »Her i bladet skal vi fra i dag igen kunne tale frit. Skal ikke mere være tavse om det, der brænder i vort sind, skal ikke tie til vold og uret«.

Og så ryddede redaktøren forsiden. I stedet for at proklamere befrielsen på forsiden sætter hun »bare« de ti første samt det sidste vers af Salme 103, som begynder med ordene: »Min sjæl, lov Herren, og alt

i mig love hans hellige navn! Min sjæl lov Herren, og glem ikke alle hans velgerninger«.

Glem ikke Guds velgerninger! Det skulle hurtigt vise sig, at en del danskere – jøder og jødekristne inklusive – meget hurtigt efter befrielsen glemte Guds velgerninger mod dem i »de fem trange år«.

Havde man i Folkekirken sat sin lid til, at den spirende åndelig vækkelse under besættelsen ville bryde ud i fuldt flor efter befrielsen, blev man skuffet. I Israelsmissionen oplevede man, at flere af de yngre jødekristne indgik ægteskab med kristne, men ofte ikke-kirkelige ægtefæller og tabte i nogen grad forbindelsen med dem. I Det Mosaiske Troessamfund var tendensen tilsvarende. I årene 1945-46 meldte over 80 jøder sig ud synagogen. En del jøder, der havde ført kosher-husholdning før flugten til Sverige, genoptog den ikke, da de kom tilbage til Danmark. Deltagelse i synagogegudstjenesterne faldt, og flere og flere jøder giftede sig med ikke-jøder.

Det skulle hurtigt vise sig, at en del danskere - jøder og jødekristne inklusive - meget hurtigt efter befrielsen glemte Guds velgerninger mod dem i »de fem trange år«.

Velkommen hjem til Danmark

Den 16. og 17. juni 1945 holdt Israelsmissionen velkomstfest i København for de hjemvendte jødekristne. Samtidig fejrede man missionens 60-års jubilæum. Sognepræst Henry Rasmussen, lederen af det københavnske arbejde, og som havde været meget aktiv som »jødeeksportør«, fortalte om oktoberdagene i 1943. Israelsmissionens missionær Abraham Scheradsky fortalte om sit arbejde under eksilet i Sverige og overrabbiner Max Friediger om tilværelsen som fange i Theresienstadt.

Ved den indledende højmesse i Københavns Domkirke prædikede både biskop Hans Fuglsang-Damgaard og Israelsmissionens formand Frederik Torm.

Torm havde valgt teksten fra Esajas 54,8, som efter datidens oversættelse lød: »Jeg skjulte i skumende vrede et øjeblik mit åsyn for dig, men forbarmer mig med evig kærlighed, siger din genløser, Herren«. Om det jødiske folks fortsatte beståen sagde han bl.a.:

»Vi kristne vil i Paulus' spor dele Israels faste tro på, at det jødiske folk skal bestå – trods alt. Ingen jordisk magt skal få bugt med det.

Det skal stå som et vidne for kristenheden og for hele menneskeheden om, at Gud har udvalgt dette folk, har lagt sin hånd på det og vil føre det til dets endelige mål.

Det skal stå som et vidne for kristenheden og for hele menneskeheden om, at Gud har udvalgt dette folk, har lagt sin hånd på det og vil føre det til dets endelige mål. Den tro på jødefolkets beståen, som det jødiske folk har holdt fast ved gennem sin lange minderige historie – den skal, trods alt, også vi kristne holde fast ved. Ikke et øjeblik må tvivlen snige sig ind og undergrave troen. Thi så trænger antisemitismen sig ind i vore sjæle og gnaver ved selve roden til vort kristenliv«.

Og senere i prædikenen: »Og i øvrigt vil vi så i stilhed og troskab fortsætte vort arbejde for at forkynde det kristne budskab blandt det jødiske folk. Vi vil gøre det,

fordi vor Herre og Mester har befalet os det, og ham må vi lyde. Vi vil gøre det, fordi vi vil dele det bedste vi ejer just med det jødiske folk«.

Det er ikke klaret med oktoberdagene i 1943

Bogen »Den danske kirke under besættelsen« udkom allerede i efteråret 1945. Henry Rasmussen skrev kapitlet »Oktober 1943«. Han afsluttede med følgende ord: »Nu er vi her igen sammen: Danmarks jøder og Danmarks kirke; måtte Danmarks kirke fremdeles forstå sit ansvar. Det er ikke klaret med oktoberdagene i 1943«.

Og det er åbenbart heller ikke for Henry Rasmussen klaret med et lille missionsselskab som Israelsmissionen. *Kirken* har et ansvar. I opråbet om den nærtstående kollekt dag indbydes kirken til at tage del i Israelsmissionens trefoldige opgave:

1. At tale til jøder om Kristus.
2. At tale til kristne om jøder (og vække dem til kærlighed og ansvarsfølelse).
3. At tale til Gud om – jøder og kristne. For at begge parter ved Kristus må komme ham nærmere og ikke volde ham for dyb smerte.

»Vi undgik ikke det svære«

Messianske jøder og kristne arabere mødtes på Cypren den 26.-30. januar 2015 for at diskutere, bede og arbejde mod forsoning. Det var ikke let. Men »korset tvinger os til at gå denne vej« udtaler arrangør.

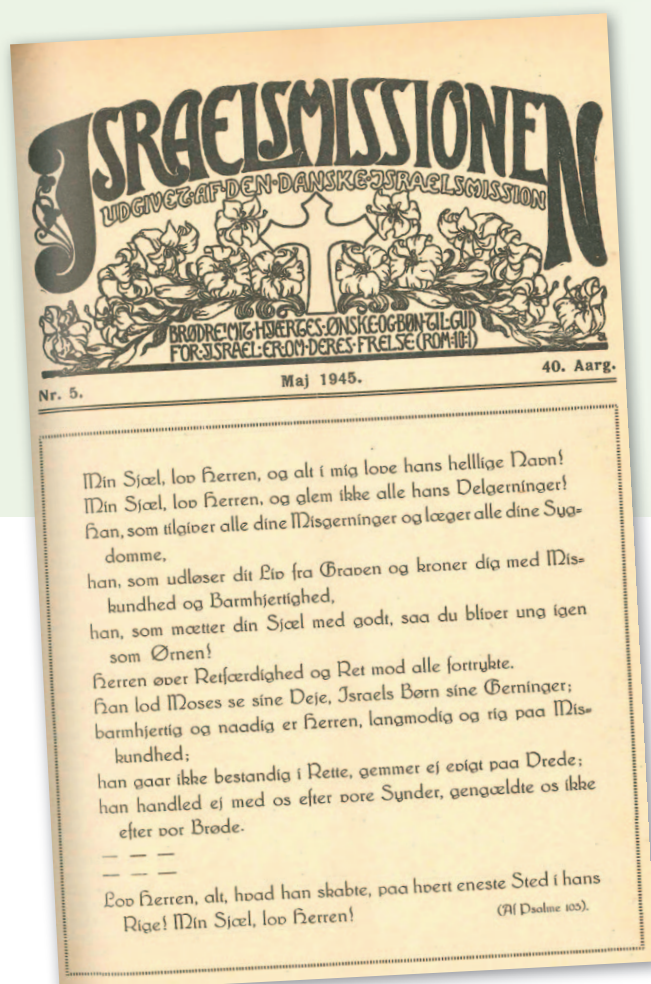
»Det var ikke behageligt, det var ikke afslappende og det var helt sikkert ikke let. Men for mig og 14 andre israelske messianske jøder og palæstinensiske kristne, var det nødvendigt«, fortæller Aaron Abramson, som var med på Cypren.

Deltagerne mødtes og diskuterede, hvordan sand forsoning ser ud i deres samfund. De udforskede den konfliktfulde historie. De sammenlignede krav på jord. De diskuterede deres forskellige teologiske overbevisninger i relation til endetidsteologi, lidelse, retfærdighed, land og politik. Kort sagt gik de lige i kødet på de mest udfordrende problemstillinger.

»Selvom vi mødtes om Jesu kraftfulde værk på korset, fandt vi hurtigt ud af at vores unikke og personlige fortællinger var komplet forskellige og formet af kultur, historie, politik og teologi. Som en israelsk messiansk jøde fandt jeg det følelsesmæssigt drænende. Og jeg kan ikke forestille mig at jeg var ene om at have det sådan«, fortæller Aaron.

(Læs mere om konferencen på israel.dk)

Sekretariatet

Den Danske Israelsmission
TORVET • Katrinebjergvej 75,
8200 Aarhus N
Tlf. 7356 1270 • kontor@israel.dk
Girokonto 305-4500
Bankkonto: Reg. nr. 9743
konto nr. 0003054500
Hjemmeside: www.israel.dk

Ansatte
Generalsekretær Bodil F. Skjøtt
Kommunikationssekretær
Arne H. Pedersen

Musalaha-kordinator Simon Krüger
Ungdomssekretær - se side 8

Landsstyret

Formand / Tværkulturel konsulent i IM, cand.
theol., ph.d. Krista Rosenlund Bellows
Medlem af FU / Sognepræst Heinrich W.
Pedersen

FU-medlem / Journalist ved IMT
Jørgen Hedager Nielsen
Familiebehandler Merete Pihl Konrad
Sognepræst Mona Kjær Nielsen
Organist Martin Lysholm Hornstrup
Forhenværende leder af DMR-U Uffe Torm
Sekretariatsleder i KFS Lars Bjerregaard
Pedersen

»Der Alte« fylder 70

Interview ved Arne H. Pedersen

For os i den yngre generation af dagens Israelsmission har Kai Kjær-Hansen altid stået som »der Alte«. Han har altid været der. Fyldt tiden og rummet med sin passion, anekdoter og beretninger om den tidlige israelsmission. Vi er mange, der har siddet længe og lyttet til missionær Nicolaysens tidlige bedrifter.

Han bor sammen med sin kone Kirsten i et rækkehus i Lystrup ved Aarhus. Fyldt med bøger overalt som altid. Efter pensionen fra gerningen som formand for Israelsmissionen sidste år, er han gået i gang med at ordne Israelsmissionens arkiver. Det er ikke gjort på et par måneder, da disse går helt tilbage til 1880'erne. For den meget historisk interesserede Kai Kjær-Hansen er dette en guldgrube, som må bevares for eftertiden.

Herhjemme har han profileret Israelsmissionens sag som redaktør af Israelsmissionens Avis i et kvart århundrede og som formand i 17

år. Internationalt har han gjort sig gældende som koordinator for Lausanne-rådet for jødemission (LCJE) i 20 år. Han har i en årække været hovedredaktør af det akademiske tidsskrift Mishkan og selv leveret adskillige bidrag til forståelsen af den jødekristne bevægelse i fortid og nutid.

Hertil kommer alt det andet, som han har bidraget med i dansk kirkeliv. Det lader vi ligge – for nu i hvert fald.

Hvornår begyndte du at interessere dig for Israel?

Allerede i gymnasietiden fra 1961 til 1964 var jeg meget optaget af den unge stat Israel. Og ikke kun den. Jeg købte bl.a. bøger om jødernes flugt til Sverige i oktober 1943 og om antisemitisme. Den første artikel, jeg skrev til en voksen læserkreds, var til søndagsskoleledere og handlede om antisemitisme. Jeg var blevet inspireret af et afsnit i bogen *Israel og kirken* fra 1962. Her blev det nævnt, at man skulle være meget påpasselig, når man fortalte børn om fx Jesu lidelseshistorie. Var man ikke det, kunne ens fortælling let skabe had til jøder. Og, som bogen sagde: »Antisemitisme er synd mod Gud«. I det stykke har jeg ikke flyttet mig en tomme.

Efter studentereksamen var jeg 6-7 uger i Israel – rejste alene rundt på »tommeltot«, som man sagde dengang – og skrev efterfølgende nogle artikler om det til juniorer. Efter aftjent værnepligt kom jeg året efter tilbage til Israel.

Det blev til ni måneder i en kibbutz, hvor jeg lærte ivrit, nyhebraisk.

Er det så et lykkeligt »guldbryllup«, du og Israel har kunnet fejre?

Ikke helt. Selvom jeg var glad for opholdet, måtte jeg også erkende, at rejseoplevelser i Israel ikke alene kunne bære et fortsat engagement. De romantiske følelser var ikke bæredygtige for et livslangt forpligtende forhold. Sagen var, at mit noget idylliske billede af den unge stat og dens indbyggere, som jeg havde haft med i bagagen hjemmefra, var krakeleret i Israel.

Jeg rejste ikke til Jerusalem med henblik på senere at lade mig involvere i Israelsmissionen, men noget ændrede sig, da jeg for første gang i mit liv mødte Jesustroende jøder.

Alligevel blev du dansk præst i Jerusalem i 1976 - hvorfor?

Israelsmissionen befandt sig dengang i et vadeded. I et par år havde stillingen som dansk præst i Jerusalem stået ledig. Som lærer på Menighedsfakultetet kunne jeg få orlov med tanke på at dygtiggøre mig akademisk. DIM og jeg blev så enige om en kortvarig halvtidsansættelse. Vi kendte ikke hinanden. Inden da havde jeg aldrig deltaget i et møde arrangeret af Israelsmissionen. Så det var lidt af et vovestykke fra missionens side. Det blev til godt og vel to år i Jerusalem. I familiekroniken figurerer de som meget berigende år.

Jeg rejste ikke til Jerusalem med henblik

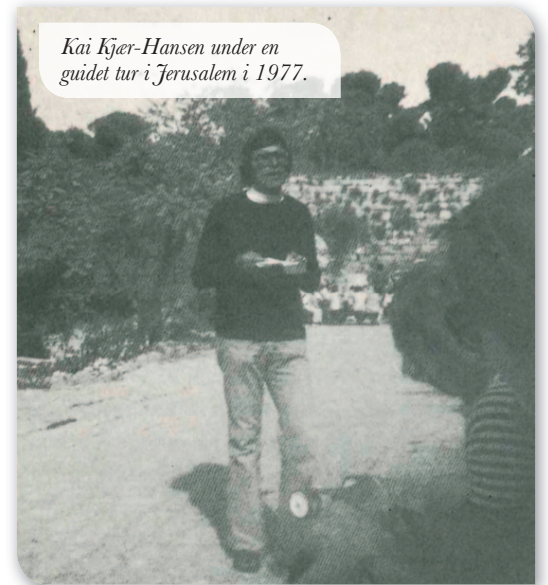
på senere at lade mig involvere i Israelsmissionen, men noget ændrede sig, da jeg for første gang i mit liv mødte Jesustroende jøder. De inspirerede og udfordrede mig. Når jeg iagttog dem og deres problemer, kom jeg til at tænke på forhold beskrevet i Det Nye Testamente. Og når jeg læste NT, kom jeg til at tænke på dem og deres problemstillinger i dag. Det virkede stimulerende for min interesse i nytestamentlig teologi. Desuden deltog jeg i et par internationale konferencer i Lausannebevægelsens regi.

Jeg knyttede mig dér til dem, som især beskæftigede sig med mission over for det jødiske folk. Det har jeg ikke senere fortrudt. Spørgsmålet om mission til Israels folk, og om Israels folk behøver Jesus til frelse, blev af eksistentiel betydning for min egen tro.

Hvad mener du med det?

Ganske enkelt det, at hvis Israels folk i dag ikke har brug for Jesus til frelse, så har jeg det heller ikke. Jesu budskab var i første omgang adresseret til det jødiske folk. Messiasid indebærer godt nyt for hedninger. Men hvis Jesu budskab i dag ikke længere gælder jøder, hvorfor skulle det så gælde mig? Hvis Jesus ikke er jødernes Messias, kan han ikke være min Kristus. Og siger jeg noget andet, gør jeg vor tids Jesustroende jøder til tabere. Det var ikke os hedningekristne som først påstod, at der ikke er frelse i nogen anden end i Jesus. Den påstand kan føres tilbage til den Jesustroende jøde Peter.

Når det er sagt medgiver jeg gerne, at når jeg beskæftiger mig med kirkens ugeringer mod det jødiske folk op gennem tiderne og med Holocaust, ja, så kan jeg fristes til at sige, at evangeliet ikke

Kai Kjær-Hansen under en guidet tur i Jerusalem i 1977.

Aftensang med familien i Jerusalem.

længere gælder jøder. Jeg vover det alligevel ikke, for så har jeg gjort Jesus til en bagatel. Faktisk findes der jødiske lærde, der forstår dette argument. Jeg siger ikke, at de plæderer for jødemission. Den kan de godt være foruden. Men retten til at kristne og messianske jøder udtrykke deres overbevisning antaster de ikke, heller ikke jødemission som sådan.

Selvom »ægteskabet« mellem Kai Kjær-Hansen og Israel ikke altid har været en dans på roser holder de alligevel hinanden ud endnu. Og selvom Kai Kjær-Hansen mener, at det er et privilegium at have fået lov til at bo i fx Jerusalem, er det ikke byen i sig selv, der er det vigtigste, men ham byen giver anledning til at beskæftige sig med: Jesus. Som han skrev i første nummer af Israelsmissionens magasin i 1977: »Helligsteder er interessante at besøge et par gange, men man bliver som regel hurtigt færdig med dem, bliver trætte af dem. Møder man Jesus, bliver man ikke hurtigt færdig med ham, ej heller bliver man træt af ham«.

Lad os frem for alt lægge os disse ord på sinde fra »Der Alte«, som den 29. april fylder 70.

Kai Kjær-Hansen under én af mange passionerede diskussioner her på LCJE konference i New York i 1999.

ARBEJDET

Udsendinge

Jaffo

Lisbeth og Christian Rasmussen
Immanuel Church
Rehov Be'er Hofman 15,
P.O. Box 1783
Tel Aviv 61016
Israel
Tlf.: +972 3 682 0654
E-mail: rasmussen@israel.dk

Jerusalem

David Serner
Den Danske Kirke
Bar Kockba Street 91/5
IL-Jerusalem 97892
Tlf. +972 77 5324 254
E-mail: jerusalem@israel.dk

Kirkevolontør i Jerusalem

Christian Vestergård Jensen

Volontører i Jaffo

Nanna Borch Kragh og
Camilla Højgaard.

Ruisen

Evangeliet og den jødiske verden

Oplag: 4.500 • ISSN 0907-2314
Eftertryk tilladt ved kildeangivelse

Redaktion

Bodil F. Skjøtt, Arne H. Pedersen (ansv.)
Mette Hornstrup, Peter Kobbersmed

Adresseændring meddeles til Post
Danmarks lokale postkontor, hvor efter

Israelsmissionens Avis automatisk bliver sendt til den nye adresse i Danmark. Ved flytning til udlandet, Færøerne og Grønland meddeles flytning til Israelsmissionen.

Layout: Videbæk Bogtrykkeri A/S
Mette Kousgaard Christensen

Tryk: Vestjysk Rotation A/S

Festtale: Guds Ord til Guds folk

✚ Christian Rasmussen, præst ved Immanuelkirken i Jaffa

Da jeg satte mig ned og funderede lidt over den titel, tænkte jeg på, at det jo er nogenlunde den arbejdsbeskrivelse, min familie og jeg blev sendt til Tel Aviv med for godt 6 år siden. Det er Israelsmissionens arbejdsbeskrivelse. At bringe Guds Ord tilbage til det folk, vi har fået Guds Ord igennem; det folk, som først hørte det.

Jesus først

Hvordan så bringe Guds Ord til det jødiske folk? Tja, da vi tog af sted, tænkte jeg, at metoden vel for så vidt var enkelt nok. I Rom 3 spørger Paulus: Hvilket fortrin har det jødiske folk? Og han svarer selv: Først og fremmest at de har fået Guds ord betroet. Og det er jo rigtig nok; de har Guds Ord, så vi skulle vel bare ned og

åbne Guds Ord, den jødiske Bibel, Gamle Testamente, og vise, at det handler om Jesus. Det gør vi også, men for de få, som vi får lov at se komme til tro, så er det næsten hver gang i stedet Jesus, der bringer dem tilbage til deres egen Bibel / GT mere end det er deres egen Bibel, der bringer dem til Jesus.

Ikke fordi den ene vej er mere rigtig end den anden, men det er blot vores erfaring. Det er Jesus først, og så kommer GT til live. Vore venner fra Jews for Jesus siger i øvrigt det samme.

Så vi giver dem et Ny Testamente og beder dem læse evangelierne og overveje, hvem evangelierne siger, at Jesus er, og så overveje hvem de nu selv siger, Jesus er, og hvad det så betyder for dem og deres liv.

Jeg har aldrig følt mig så tæt på Gud som de seneste tre uger. Jeg føler mig elsket.

May

May kom til tro for to år siden. Hun kom egentlig først for at høre, om vi kunne hjælpe hende med nogle kontakter, så hun kunne blive balsamør. Det kunne vi ikke, men hun fik et NT med hjem. Tre uger efter skriver hun følgende: »Jeg er lige blevet færdig med at læse evangelierne og bogen Forrådt. Det har jo hele tiden været lige foran øjnene på os. Jeg forstår bare ikke, hvorfor det tog mig så

lang tid at se det. Er det virkelig så klart? Hvorfor så jeg det ikke? Jeg har aldrig følt mig så tæt på Gud som de seneste tre uger. Jeg føler mig elsket. Jeg tror, at Jesus er Guds Søn, at han er vores frelser og jeg ønsker, at han skal frelse mig. Mine øjne er åbne; mine ører hører, men jeg tror, jeg kan blive mere åben. Jeg tror virkelig.

Skøn mail og læg mærke til, at det er Jesus, der åbner det Guds Ord, som hun »hele tiden har haft lige foran øjnene«, men aldrig rigtig har fanget.

Hvis en ville dø for dig, ville du så være klar til at leve for ham?

Sahar

Sahar som skal døbes om tre uger. Han gik usædvanligt offentligt ud med sin tro her engang før jul. Han postede det her billede på Facebook og skrev: »Korset foran mig, verden bag mig. Ingen vej tilbage«.

Ingen vej tilbage. Hans kærester ville ikke acceptere, at deres eventuelle børn skulle lære Jesus at kende, så han så ingen anden udvej end at slå op. Da havde han allerede sagt sit job op, fordi han følte, at han i jobbet som sælger, var nødt til at lyve for kunderne, og det kunne han ikke, hvis han i bund og grund ville leve for Ham, som levede og døde for ham.

Det var ikke nogen nyhed for jøden Sahar, at Guds ord siger, at man ikke skal lyve, men nu havde han lyst til at efterleve det. Hvad var der sket?

Det væsentlige er evangeliet

✚ Krista Rosenlund Bellows, formand for Israelsmissionen

Kraften ligger i det Ord, vi er sendt med. Det er derfor egentlig ikke os, organisationen, der er væsentlig. Det er evangeliet der er væsentligt. Det er evangeliet, der bærer os. Vi er her for at være dets vidner i vores tid.

Som Axel Torm slog fast for 40 år siden, da vi fyldte 90:

Evangeliet er en kraft til frelse, fordi Jesus Kristus er Herre. Om det så bringes gennem et missionsselskab eller på anden vis er underordnet. Men endnu er vi ikke blevet afskediget af vor Herre selv, derfor skal vi stadig arbejde med flid. Måtte budskabet brænde i vore hjerter.

Vi er fortsat ikke afskediget. Vi er stadig sendt, og også vi har derfor brug for, at Guds Ord brænder i vore hjerter. Kun sådan kan vi bringe det til det jødiske folk i vores tid og under de vilkår, vi har. Vi er her jo for vores formåls skyld. Som kristne er vi sendt af

Gud til hele verden med evangeliet. Som Israelsmission er vi sendt til det jødiske folk.

Vort formål har sit omdrejningspunkt i dette at bringe evangeliet om Jesus Kristus til jøderne. Omkring det centrum: at bringe evangeliet til jøderne, følger der øvrige væsensnødvendige opgaver.

Vores partnere

Vi er i mission til det jødiske folk gennem samarbejde med vore partnere, for at bringe evangeliet om jødernes Messias til hans folk. I det arbejde går vi med vore partnere på den vej, de går. Deres vej løber i et af verdens mest krisefyldte lande og områder, hvor den politiske og sikkerhedsmæssige situation er kompleks, og hvor polariseringen vokser. De udfordringer, spændinger og opgaver, vore partnere møder, dem møder også vi. Vore partnere må tage stilling til dem, og det samme må vi. Vor Herre Jesus har lært os, at når nogen ligger i grøften på vor vej, så må vi ikke krydse til den anden side og efterlade dem der. Så må vi bidrage med det, vi kan.

Den voksende polarisering i det israelske samfund er en udfordring på en særlig måde for de partnere, der arbejder med forsoning mellem jøder og palæstinensere, eller bringer jøder og palæstinensere sammen om et arbejde. Vi har flere sådanne samarbejdspartnere. Derfor er forsoningsarbejde væsentligt for os. Er det tiden til det nu, kunne der spørges. Lad os

(fortsættes næste side)

Vort formål har sit omdrejningspunkt i dette at bringe evangeliet om Jesus Kristus til jøderne. Omkring det centrum: at bringe evangeliet til jøderne, følger der øvrige væsensnødvendige opgaver.

Foto: Jørgen Høddager Nielsen

Dette: For en måned siden postede han dette på Facebook »Hvis en ville dø for dig, ville du så være klar til at leve for ham?«. Det er Sahar klar til. Han har simpelthen lyst til at leve for Jesus.

For som han siger: Hvis det virkelig er rigtigt, at Guds Ord blev kød for os for at leve det Guds Ords liv ud, som vi skulle have levet, og da han havde gjort det, så tog han straffen for det liv, vi faktisk lever. Hvis han kastede alt ind på at holde/efterleve Guds ord for os, hvad skulle så holde os fra at kaste alt ind på at holde/efterleve Guds Ord for ham?

Det har altid handlet om Jesus

Venner, Guds Ord til Guds folk handler kun om Jesus. Ja, faktisk handler alt dybest set om Ham. Verden drejer sig om Jesus, fordi jorden kun endnu drejer, fordi Gud vil at mange flere – også blandt det jødiske folk – skal lære Jesus at kende; at vi ikke skal nå målet uden dem. De ligger på hans hjerte. Må de også ligge på vores.

Du kan læse hele Christian Rasmussens festtale på israel.dk

Messianske jøder og kristne med muslimsk baggrund

Kan man forestille sig to grupper, der er længere fra hinanden end messianske jøder i Israel og kristne med muslimsk baggrund – også kaldet MBBer - på Vestbredden? Det var et af de spørgsmål som et seminar på Israelsmissionens årsmøde forsøgte at give svar på. Seminaret blev ledt af Israelsmissionens generalsekretær og Erik Ladegaard, præst i Holstebro. Gennem sit arbejde som præst har han døbt flere muslimer og bl.a. derfor brugt et studieophold i Jerusalem til at få større forståelse for muslimer som kommer til tro på Jesus.

Når spørgsmålet også vedkommer Israelsmissionen, skyldes det, at David Serner som præst i Jerusalem er blevet kontaktet af kristne med muslimsk baggrund fra Vestbredden med et ønske om kontakt og fællesskab.

Seminaret vagte interesse og spørgelyst. Det efterlod mindst lige så mange spørgsmål som svar. Men det blev også klart, at der faktisk er mange lighedspunkter mellem messianske jøder og MBBer: Begge grupper har et ønske om at fastholde den tradition de kommer fra,

begge grupper betaler en høj pris for deres tro på Jesus, begge grupper forholder sig kritisk til nogle af kirkens dogmer, så som Tre-enheden, begge grupper er religiøse mindretal i samfund, hvor religion betyder rigtigt meget.

Kunne det tænkes at disse to grupper – trods deres sociale, politiske, sproglige og mange andre barrierer – kunne blive til hjælp og opmuntring for hinanden og lade det som forener dem bestemme

frem for alt det som skiller? Og selv om tanken kan være rigtig er tiden så moden? Disse spørgsmål kom der ikke svar på. Men ét står tilbage: Der er kristne med muslimsk baggrund på Vestbredden, som er isolerede og har brug for fællesskab og forbøn. Vi skal finde ud af, hvordan vi går et stykke af vejen sammen med dem og opmuntre andre til også at gøre det.

Foto: Jørgen Hedager Nielsen

hellere sige, det må vi netop ikke opgive. Hvis ikke vi forstår begge sider af problemet, så bliver vi selv en del af det.

Som god partner er det vores opgave at forstå vores samarbejdspartneres vilkår så godt vi kan.

For Landsstyret medfører det løbende overvejelser om opgaver og muligheder i lyset af vores formål og identitet. Paulus har tre væsentlige kapitler i Romerbrevet 9-11 om det jødiske folk i Guds plan. De kapitler kan hjælpe os med at finde vej i at forvalte vores opgave i en polariseret situation. Vi arbejder for at gøre Jesus kendt som Messias. På Paulus' tid var den politiske kontekst enormt anderledes end vores, men næppe mindre spændingsfyldt. Det er der – blandt andet – fortrøstning i.

Antisemitismen er vendt tilbage

Det er også landsstyrets opgave at følge og tage bestik af de forhold i dansk sammenhæng, der har med mission til det jødiske folk at gøre, og derfor kalder på vores stillingtagen.

Det er bekymrende, og vi må minde os selv om den opgave at fremme indbyrdes kendskab og forståelse mellem jøder og kristne, og derved fjerne gensidige misforståelser.

I kølvandet på Anden Verdenskrig og Holocaust opstod der teologisk og kirkelig interesse for jødedommen og dens betydning for kristendommen.

Derfor har der i mange år hersket teologisk sympati for jødedommen og for staten Israels ret til eksistens, men uenighed om, hvorvidt det jødiske folk har brug for evangeliet, og om, hvorvidt det er kristnes opgave at række dem det. I den periode har det derfor været vores opgave at fastholde, at evangeliet også gælder det jødiske folk.

Det er værd at lægge mærke til, at der er en teologisk holdning på vej, som erstatter flere årtiers grundlæggende sympati og interesse for det jødiske folk og jødedommen med en kritisk holdning. Spændingerne mellem jøder og palæstinensere giver grobund for den nye tænkning. Det er bekymrende, og vi må minde os selv om den opgave at fremme indbyrdes kendskab og forståelse mellem jøder og kristne, og derved fjerne gensidige misforståelser.

Antisemitismen er vendt tilbage i Europa, og vi møder den også i Danmark. Det er senest kommet til udtryk ved terroranslaget i København midt i februar 2015. Det berører Den Danske Israelsmission dybt, at det jødiske samfund i Danmark igen måtte betale den højeste pris for at være jøder.

I et interview til vores avis sagde den tidligere overrabbiner, Bent Lexner sådan:

Vi er gået fra at være danskere, der var jøder, til at blive en etnisk gruppe, der er jøder, og som bor i Danmark. En etnisk og religiøs defineret gruppe har mange danskere svært ved at forholde sig til. Selvom vi faktisk har været her længe, er

vi for nogen blevet en fremmed gruppe, som nu er jøder for vi er danskere.

Igen må vi minde os selv om den opgave at fremme indbyrdes kendskab og forståelse mellem jøder og kristne, og derved fjerne gensidige misforståelser.

Nu sender den Gud så os, og vi går - i bevidstheden om mange århundreders forsyndelser mod det jødiske folk, men på grund af Guds nåde og tilgivelse – vi går til medsyndere med det evangelium: kom og se, hvor vi har fundet tilgivelse.

Kom og se!

Guds Ord til Guds folk. Det er vi her for at bringe. Det kan vi kun,

hvis vi lader det tale til og bære os først, for at vi kan bære det til dem for at tale. Vi er en lille missionsbevægelse. Men evangeliet er stort.

Vi ser på os selv, som nogen, der er sendt af Israels Gud med det budskab til hans ejendomsfolk, at Messias er kommet. Den Messias er Guds egen Søn, som blev korsfæstet og opstod på tredjedagen, og som nedbrød det gærde af fjendskab der var mellem jøder og hedninger, så vi hedninger fik borgerret og del i håbet, løfterne, ja hører til Guds husstand (Efs 2).

Nu sender den Gud så os, og vi går - i bevidstheden om mange århundreders forsyndelser mod det jødiske folk, men på grund af Guds nåde og tilgivelse – vi går til medsyndere med det evangelium: kom og se, hvor vi har fundet tilgivelse.

Tak for jeres medvandring.

Læs hele formandsberetningen på israel.dk

Når Jesus er kulturelt passende

 Dinna Swartz

Daniel Goldstein vil gerne gøre Jesus kulturel tilgængelig for jøder i Israel. »Det går mig på når udlændinge kommer og kun evangeliserer som de ville gøre i deres hjemlige kontekst. Hvis jeg kan hjælpe nogen med at undgå den fejl, så vil jeg gerne gøre det«, fortæller han. Blandt andet derfor underviser han danske unge volontører fra Israelsmissionen i evangelisation flere gange om året.

Daniel Goldstein arbejder til hverdag i Det Israelske Bibelselskab, der samarbejder med Israelsmissionen. Derfor var han i marts på besøg i Danmark for at deltage i Israelsmissionens årsmøde.

For Daniel Goldstein er det vigtigt at mennesker hører om Jesus på en kulturelt passende måde. To gange om året tager han imod en flok danske unge volontører i Jerusalem, hvor han i en uge underviser dem i israelsk kultur og evan-

Mange jøder har en reel frygt for at deres landsmænd skal blive kristne, men at lære Jesus at kende, gør dem ikke kristne. Det gør dem til jøder, der tror på Yeshua.

gelisering og giver dem mulighed for at praktisere det de har lært. »Jeg kan godt lide at undervise«, fortæller han. »Og jeg kan lide at give det videre, som jeg selv har lært«. Daniel Goldstein flyttede selv til Israel for otte år siden og har nu lært den israelske kultur indgående at kende.

Da jeg møder Daniel Goldstein i Aarhus kommer han direkte fra Aarhus Universitet, hvor han med kort varsel deltog i et arrangement af KFS (Kristeligt Forbund for Studerende) hvor interesserede studerende kunne komme og høre om Jesus og stille spørgsmål til kristendommen. Han iagttog nogle kulturelle forskelle mellem Danmark og Israel. »I Israel ville vi slet ikke være så høflige overfor hinanden. Samtalen vil være langt mere »in your face« og hurtigt komme til sagen. Så stilen er lidt anderledes i Israel end i Danmark«. Han taler som en erfaren mand, der ofte tager samtaler om Jesus med sine landsmænd.

Hvordan evangeliserer man så i Israel?

Som en del af sit arbejde i Det Israelske Bibelselskab går Daniel på gaden en gang om ugen for at tale med mennesker om Jesus, eller Yeshua, som han siger på hebraisk. Han kommer med tre go-

de råd til, hvordan man kan møde jøder med evangeliet:

For det første skal man gå i dialog og lære den anden person at kende. Og i denne dialog skal man aldrig prøve at få den anden til at konvertere. »Yeshua er en naturlig del af jødedommen. Det er meget vigtigt! Vi introducerer blot hvem Yeshua er og så kan folk selv tage stilling til ham«. Mange jøder har en reel frygt for at deres landsmænd skal blive kristne, men at lære Jesus at kende, gør dem ikke kristne. Det gør dem til jøder, der tror på Yeshua.

For det andet skal samtalen holdes åben. Man skal fortælle sit eget vidnesbyrd klart og enkelt uden at presse den anden til at overtage ens tro. »Mange har ikke lært at præsentere sit vidnesbyrd på et par minutter. Det er en af de ting, jeg udfordrer til i min undervisning. Det gælder også de danske unge som kommer«.

For det tredje er det vigtigt at bruge Jesu hebraiske navn. Når man bruger det hebraiske navn, så tager man fremmedheden væk fra Jesus og han bliver mere relevant i den israelske kontekst. Mange jøder kender kun til kaldnavnet »Yeshu«, der betyder, *må hans navn og han minde blive udsløttet*. Det hebraiske navn Yeshua betyder frelse. Så allerede i navnet får israelere et andet billede af, hvem Jesus er.

De er meget nysgerrige efter at høre mere. Men de er også bange. Det er et stort og frimodigt skridt at begynde at tro på Yeshua.

Ortodokse jøder taler om Jesus hele tiden

Når Daniel Goldstein går på gaden for at tale med mennesker om Jesus, er det ofte de religiøse jø-

Her ses Daniel sammen med missionspiloterne inden outreach i Jerusalem.

Daniel på årsmødet i marts 2015.

der, der gerne vil høre mere. »De spørger mig, om jeg kan vise dem hvor Yeshua omtales i det gamle testamente. De er meget nysgerrige efter at høre mere. Men de er også bange. Det er et stort og frimodigt skridt at begynde at tro på Yeshua. Nogle gange vil familien helt fornægte dig«, fortæller Daniel Goldstein.

»Men religiøse jøder taler om Jesus hele tiden. Det er utroligt!« understreger den passionerede evangelist. De religiøse jøder taler dog mest i negative termer. De taler hele tiden om, hvordan folks udtalelser om Jesus ikke passer, hvordan han ikke var og hvad han ikke betyder. »Det er lidt ligesom hvis præsten i menigheden hele tiden talte om hvad der var forkert i Koranen i stedet for, hvad der er sandt i biblen«, forklarer Daniel Goldstein.

undersøge, hvem Yeshua er, uden at de skal til at skaffe et nyt testamente.

Åbenheden vokser

De sidste årtier er der kommet en større åbenhed i Israel overfor Yeshua. Daniel Goldstein begrundede denne åbenhed med større viden om Jesus-troende jøder. Efter både positive og negative artikler og tv-programmer om de jødestroende jøder på forskellige medier, er israelerne blevet bevidste om at messianske jøder findes.

For eksempel blev der for fem år siden produceret et tv-program om Jesus-troende jøder og en anti-missionsk gruppe, Yad L'achim. Her kom de Jesus-troende jøder til at fremstå meget sympatiske, også selvom det var produceret af en sekulær israeler. Daniel Goldstein er overbevist om at denne opmærksomhed på dem og deres omdømme som gode israelere, der (modsat ortodokse jøder) arbejder og tjener deres værnepligt, får velvilje blandt folket og på den måde får mulighed for at pege på Jesus.

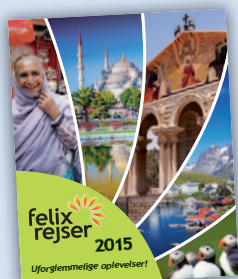
Daniel Goldstein kommer til sidst med en opfordring til os danskere:

»Kom til Israel! Kom og vær en velsignelse for israelerne. Vis dem Jesu kærlighed og at I ikke hader jøder«. En sådan kærlighed er et vidnesbyrd om Jesus, understreger han.

Tag med til Israel i 2015

Israel og Jordan	11. - 21. sep.
Rejseledere: Birthe og Morten Nielsen	
Israel - under løvhyttefesten	28. sep. - 8. okt.
Rejseledere: Aase og Per Weber	
Israel - i efterårsferien	9. - 17. okt.
Rejseledere: Vicka og Jan Mortensen	
Israel - rundrejse	9. - 18. okt.
Rejseledere: Ingolf Henoch Pedersen og Jørgen Bloch	
Israel - klassisk rundrejse	16. - 25. okt.
Rejseledere: Hanne og Leif Toft	
Israel - klassisk rundrejse	19. - 29. okt.
Rejseledere: Hans-Henrik Nissen og Hans-Henrik Ross	

Køb din flybillet på felixrejser.dk

Bestil nyt katalog med uforglemmelige oplevelser

felix
rejser.dk

7592 2022 • fxr@felixrejser.dk

Redaktør: Morten Høring Jensen

Bliv abonnent på bladet TEL

... og kom et spadestik dybere i Bibelens verden!

Introduktionstilbud:

Få resten af året til under halv pris: 80, 60, 40 eller 25 kr. - alt efter, hvor mange af årets 4 blade, der er tilbage.

Gå ikke glip af inspiration til din bibellæsning!

tilbud 80 kr

tilbud 60 kr

tilbud 40 kr

tilbud 25 kr

Tilmelding på: <http://www.bibelskarkaeologi.dk>

SHABBAT SHALOM

Fredag d. 13. marts fejrede IU den årlige Shalom Night med shabbatmåltid, lovsang og godt samvær som hovedingredienser. Knap 25 IU'ere deltog, og de havde fornøjelsen af at være sammen med Daniel Goldstein fra Det Israelske Bibelselskab i Jerusalem. Daniel gav en grundig indføring i de jødiske traditioner, som knytter sig til sabbatten. Læs tre deltageres refleksioner.

Birgitte Wagner Olsen

Hvorfor var du til Shalom Night?

Fordi det minder mig om min tid i Israel, og der synes jeg altid, at det var sådan nogle hyggelige aftner. Og så var det en god mulighed for at få et gensyn med folk, som jeg var afsted sammen med.

Kan det lade sig gøre at genskabe lidt af Israel på en kølig martsaften i Danmark?

Det er ikke helt det samme. Altså hummus smager bare lidt bedre i Israel, og så er der bare en helt anden stemning omkring shabbat dernede.

Dernede er det jo en særlig aften, fordi hele byen går i stå. Aarhus fortsætter jo med at køre, som den gør, men dernede går byen i stå, og folk samles for at spise og hygge sig sammen.

Signe Thorup

Hvorfor var du til Shalom Night?

Dels fordi jeg sidder i bestyrelsen, men også for at følge med i, hvad der sker i IU, og få sagt hej til nogle af de folk, som også er engageret i IU.

Hvad synes du om shabbatsindledningen og -måltidet?

Det var ikke fordi, at de jødiske traditioner var nye for mig, men jeg synes det er fedt, at det er et måltid kombineret med undervisning – Det fungerer bare ret godt som koncept.

Hvad kan vi lære af den jødiske shabbatstradition?

Jeg tror vi kan lære rigtig meget af, hvordan man markerer hviledagen og gør den speciel. Og når man bruger tiden på at fordybe sig i shabbaten, så er det bare fedt at føle sig som en del af et verdensomspændende shabbatshold. Men det kræver også disciplin.

Kasper Plougmann

Hvad synes du om Shalom Night?

Jeg synes det var meget godt. Nu har jeg lige været i Israel, så mange af shabbats-traditionerne ligger frisk i erindringen, men jeg synes, det var cool at få opfrisket.

Hvad betyder shabbat for dig?

Jeg tænker det som en konkret hviledag. Men det er supersvært for mig. Det kunne være vildt fedt bare at kunne slappe af en hel dag. Jeg ved bare, at der går en time, og så aner jeg ikke, hvad jeg skal give mig til. Så jeg har lavet en aftale med mig selv om, at hvis jeg SKAL lave noget, så skal det være frivilligt og ulønnet arbejde.

www.ung.israel.dk

HÅB OG HJÆLP TIL SELVHJÆLP

Pris
20,-

Dit bidrag
gør en forskel!

Gevinster for 121.133,- kr.
inkl. afgifter

Landslotteri 2015

Ved køb af denne lodseddel støtter du kirkelige missionsorganisationer, der arbejder side om side med lokale samarbejdspartnere ude i verden.

Kirkerne i Afrika, Mellemøsten og Asien gør et stort arbejde lokalt. Her får mennesker styrke og inspiration til at forandre deres liv gennem bedre ernæring, sundhed, uddannelse og det kristne budskab.

Skrab og se om du har vundet!

Køb YM-lodsedlen og støt Israelsmissionen. Lodsedler tilsendes ved henvendelse til sekretariatet.

Blodgud - blod, ofre og afguder!

Hvad er der med alt det blod i det Gamle Testamente?

Hvordan kan jeg tro på, at det er min kærlige far, som på den måde har brug for blod for at blive tilfredsstillet?

Hvordan forholder vi os som gode åndelige kristne til alt det blod og alle de ofre?

29. maj 2015 @ DBI, Leifsgade 33, 6.sal, 2300 København S

18:00 Mulighed for aftensmad med shabbatsindledning (kr. 20) tilmelding @ SMS 50 59 81 71

19:30 Oplæg v. Jakob Wilms Nielsen, tidligere præst i Jerusalem nu præst i Kvaglund Kirke og Arne Pedersen, kommunikationssekretær i Israelsmissionen

Efterfølgende lovsang og kaffe

Arrangør: IU City (iu.israel.dk)

VI ER IKKE ENS, MEN VI ER ÉN

✧ Martin Vase og
Kathrine Kjær Schmidt

13 elever fra KFS' ledertræningscenter (LTC) kendte Israel for mange holdninger, forestillinger, fjendebilleder og store følelser. Et 3-ugers besøg betød, at vi nu kender Israel for de mennesker, der bor der.

Ne'eman går afsted med raske skridt på Hebrew Universitys udendørs stier i Jerusalem, og vender sig engang imellem om for begejstret at introducere os til endnu én af universitetets mange bygninger. Han er selv studerende her, ansat i den israelske studentorganisation og messiansk jøde. Sammen med ham går vi 13 elever fra LTC. Vi er i Israel i tre uger for at opleve landet, for at møde forskellige kristne grupper, og for at dele vores tro med ikke-troende israelske studerende – det er det, vi skal nu.

Vi stopper op ved universitetets amfiteater med smuk udsigt over byen for snart at opsøge de studerende i mindre grupper. Ne'eman minder os om Efeserbrevet kapitel 2, hvor Paulus lader os forstå, at muren mellem hedninger og jøder – mellem Ne'eman og os – er revet ned. Den kulturelle barriere er ikke afgørende, den åndelige mur er væk. Vi er forenet.

Det giver straks assosiationer til den fysiske mur i Israel. Og til vores nye bekendte i Ramallah på Vestbredden. Der er de palæstinensiske kristne frustrerede over deres oplevelse af at være buret inde. Men på trods af deres indelukkethed udtrykker de også, at der ikke er nogen mur mellem os og dem. Vi er forenet.

Da vi er på studenterkonference med de arabiske kristne i Nazareth opsummerer studenterbevægelsens generalsekretær for os, at der er en ny vilje til at fokusere på det, de forskellige kristne grupperinger har til fælles, på Jesus

Kristus. Ja, vi er sandelig forenet i ham.

Dette tilbagevendende fokus på enhed var ikke blot noget, vi talte om, men også noget vi oplevede. Til trods for at møderne med de kristne fx ofte foregik på arabisk eller hebraisk og med tolk, oplevede vi, at vi stadig kunne være fælles om tilbuddet af vores alles Far.

Det gjorde indtryk, at samtalen handlede om enhed, især da snakken var på deres initiativ. For de lever et sted, hvor det har en pris. I en kristen kontekst er enhedstanken væsentlig, men i andre sammenhænge i Israel og Palæstina kan det anses for »at blive venner med fjenden«.

Deres forhold udfordrede os på at være inkluderende i vores egne kristne fællesskaber. For vores forskelligheder er ofte mindre væsentlige i lyset af, hvad kristne i Israel og Palæstina oplever – alligevel kæmper *de* for enhed.

HVAD SHEVET ACHIM LÆRTE OS

✧ Frederik Thormann Nielsen og
Simon Stidsen, Missionspiloter

I februar måned havde Missionspiloter gennem en uge deres hverdag hos Shevet Achim, der er et hospital, hvor børn fra bl.a. Irak, Syrien og Gaza får foretaget komplicerede hjerteoperationer. Det kom der en række erfaringer og refleksioner ud af, som Frederik og Simon her giver et udpluk af.

Tænker vi på effektivitet og produktivitet, når det handler om mission? Det er en anføgtelse der ramte os, da vi havde været sammen med folkene ved Shevet Achim. To af os skulle på sygehuset i Tel Aviv for at besøge en mor og hendes datter, der lige var blevet opereret. Vi kørte kort tid

efter morgenmødet og var først tilbage ved mørkets frembrud. Moderen, som vi brugte det meste af dagen sammen med, er muslim. Vi var fire mennesker af sted, og det eneste vores dag bestod af var at vise omsorg og kærlighed til den fortvivlede mor. I vores hoveder har vi ofte, når vi har tænkt på mission, forsøgt at kigge på produktiviteten. Hvilken metode skal der til for at flest muligt bliver omvendt. Men hvad handler det i virkeligheden om? Kærligheden,

relationen. Så er tid og produktivitet lige pludseligt ikke så vigtigt.

Menneskene hos Shevet Achim havde samtidig et andet bønsliv og -fællesskab end de fleste kristne i Danmark. Vi oplevede, at de brugte bøn i meget højere grad, end hvad vi var vant til. Vi var en dag på hospitalet med Jesse, som arbejder der, og da vi skulle til at køre, bad han en bøn om, at vi måtte få en god tur, og at vi måtte komme sikkert frem. Da vi skulle spise frokost på hospitalet

sammen med mange andre ikke-kristne, bad Jesse igen om, at Gud måtte velsigne vores måltid. Da vi kom tilbage til Shevet Achim, fik vi en SMS om at komme ind på kontoret sammen med de andre for at holde et kort bedemøde for et af børnene. Dette er blot få eksempler på, hvordan disse mennesker bruger bøn i deres hverdag. Vi blev meget inspirerede af dette, da det får os til at tænke på, hvorfor vi ikke bruger bøn mere i vores hverdag. Ikke fordi vi SKAL bede en masse, men fordi Gud har givet os en gave, som vi kan gøre brug af, så meget vi lyster.

En sidste ting, der var helt unikt ved Shevet Achim, var deres fællesskab. Hver morgen inden dagens opgaver mødes de til et

møde, der indeholder alt lige fra bibelstudie, vidnesbyrd og lovsang til medarbejdermøde og hyggesnak. Desuden var de utroligt omfavnende i deres måde at være på. Vi fik sågar at vide den sidste dag, at vi nu har en familie i Jerusalem, hvis vi har brug for et sted at være. Det siger meget om deres gæstfrihed og åbenhed. Til et af morgenmøderne drøftede de præcis dette emne. »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig«. Verset fra matt. 25,40 blev drøftet. Den, der banker på døren til Shevet Achim, skal modtages som Jesus, var en af konklusionerne. Vi er opmuntrede og inspirerede taget videre; Shevet Achim har sat en masse ting i gang i os!

NYTTIGE INFORMATIONER

Israelsmissionens Unge
Torvet, Katrinebjergvej 75,
8200 Aarhus N
Tlf. 7356 1270 | <http://ung.israel.dk>

Ungdomssekretær: Thomas Nedergaard
UNGE@israel.dk | Tlf. 3029 2075

Volontørkoordinator Kirsten Bitsch | IU@israel.dk
IU-formand: Mikael Buskov | mikaelbuskov@gmail.com

Kommunikationsmedarbejder: Peter Kobbersmed

Kaptajn for Missionspiloter i DK:
Kent Bech Rasmussen | missionspiloter@israel.dk
Eventkoordinator: Peder Ravn | EVENT@israel.dk
Projekter: Meet The People | Musalaha
Studentearbejde i KFS/IFES | Jews For Jesus
Giv en gave til IU på konto: 9743 0016529907